

10,000 Rd., altsaa kun 4 $\frac{1}{4}$ % af det samlede Antal. Naar vi desuden gjøre Regning paa, at et langt større Antal Folk vil lade sig forsikre for mindre Summer, finder jeg det aldeles urigtigt, at en Anstalt af Hensyn til de Saa, som ønske at forsikre sig for større Summer, skal vove saa Meget, og at der ikke er nogen Fare derved, er ikke engang oplyst, tværtimod synes det Mødsatte at være Tilfældet. Vi maae erindre, at Fleertallet af Udvalget i Landsstthinget bestaaer af prøvede Mænd, hvoriblandt der er en forhenværende Finantsminister, som tillige er en berømt Statistiker, og disse Mænd ere komne til det Resultat, at der endog var en meget stor Fare for Anstalten ved at tage Summer paa 20,000 Rd., naar det, som man fremdeles kunde vente, ikke vilde indtræde efter nogen større Maalestof. At der er Fare tilstede, oplyste det samme ærede Medlem, som jeg tillod mig at nævne, nemlig den forhenværende Finantsminister, under Lovens 3die Behandling i Landsstthinget. Jeg turde maaftæe med den ærede Formands Tilladelse oplæse de saa Ord, som han ved denne Leetilghed fremførte, de findes i Landsstthingstidenden Nr. 132, Sp. 2169. Han siger saaledes: „Derfor der kun var Gen blandt dem, som havde forsikret deres Liv for 30,000 Rd., som døde 10 Aar tidligere end efter hans beregnede Levefandsynlighed, vilde Anstalten lide et saa stort Tab, at det ikke vilde opveies, selv om 100 Forsikrede med et Gjennemsnitsbeløb af 250 Rd., hver levede 10 Aar længere end deres beregnede Levefandsynlighed“. Det forekommer mig aldeles ikke, at enten det, Fleertallet har fremsat i Betænkningen, eller disse Ord, jeg her har oplæst af den ærede Landsstthingsmand, i mindste Maaade ere blevne omstødt. Derfor havde vi som sagt hellere seet, at det var blevet ved de 10,000 Rd., som Landsstthinget har vedtaget, men da vi ikke havde videre Haab om at gennemføre det, have vi valgt det for os mindste Dnde, nemlig at tage det, som ligger midt imellem. Det er endog i det andet Thing blevet gjort gjældende, at det slet ikke var usandsynligt, at naar Folk begyndte at komme paa Heldningen, som man siger, Handlende, Fabrikiere eller Landmænd, som det var ved at gaae tilbage

for, kunde deres Creditorer multig, især naar deres Heldbredtstilstand ikke var videre god, finde for godt at sikkre dem en Sum i Forsikringsanstalten. Det blev endog, saavidt jeg erindrer, udtryffeligt fremhævet, at en Mand tidligere, da 10,000 Rd. var det høieste Beløb, for hvilket der kunde tegnes Forsikring, var bleven gjort til Gjenstand for — saaledes vare Ordene — en Art Mishandling, og efter et Aars Forløb var det ganske vist ogsaa lykkedes de Vedkommende at faae fat paa den Sum, for hvilken han var forsikret. Af disse Grunde maae vi naturligviis ønske, at Summen bliver saa lille som muligt. Det forekommer os desuden underligt, at netop vi, naar Landsstthinget af Hensyn til de smaa Summer har indsat denne Sum, 10,000 Rd., istedetfor 30,000 Rd., skulde forhøje den; i al Fald forekommer det mig, at Springet fra 10,000 til 20,000 Rd. er rigelig stort, og vi have som sagt valgt det, der ligger midt imellem. Der er en anden Betragtning, som ogsaa gjør sig gjældende hos os. Man siger vel nemlig, at der ikke er nogen Fare ved at sætte en høi Sum, og at vi ogsaa bør gjøre Noget for de Folk, der ønske at sikkre enten deres Creditorer eller hvilkeshelst Andre, eller for yngre Mænd, der have smaa Pengesummer, men gjerne vilde i Drift, i Skuddet, eller hvad man skal kalde det, saaledes at der her raabnes dem en Udvei til at faae Penge, og at man derfor bør vedtage den højere Sum. Dette kan nu see meget smukt ud, men vi kunne ikke dele den Tanke, at Staten overhovedet skal garantere for saadanne Summer op ad til 20,000 Rd. Vi kunne finde det rigtigt, at Staten garanterer for Embedsmænd og for Folk, hvem det er om at gjøre, at deres Efterladte efter deres Død faae saa Meget, at de kunne leve paa en tarvelig Maaade og ikke skulle falde Samfundet til Byrde; dette kunne vi finde i sin Orden, men det andet ikke. Vi kunne som sagt ikke see, at man i mindste Maaade har været istand til at omstøde, hvad der er yttret af Udvalgets Fleertal i Landsstthinget, der har havt et rigt Materiale at undersøge i den Henseende, og som er kommet til det mødsatte Resultat af det, man her ved Forhandlingen kom til; vi kunne